

Forfatter: [F.C. Scheffer]

Titel: Beviser At de saa kaldede Umælende Dyr har større Forstand end Mennesket. Beskrevet ved Tilskueren iblant de Levende TUSSE BIEFFER.

Citation: [F.C. Scheffer]: "Beviser At de saa kaldede Umælende Dyr har større Forstand end Mennesket. Beskrevet ved Tilskueren iblant de Levende TUSSE BIEFFER.", i [F.C. Scheffer]: *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 17*, Borups efterleverske, 1771, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-1_017-shoot-workid1_017_018.pdf (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 17

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

↶

Beviser

At de saa kaldede

Umælende Dyr Har Større Forstand End Mennesket.

Beskrevet

Ved

✕ Tilskueren

✕ Iblant de Levende TUSSE BIEFFER.

✕ Kiøbenhavn, 1771,

✕ Trykt hos T. C. Borups Efterleverske, boende i store Helliggeist-Strædet.

2

✕ A Mesdames Mesd. les VACHES.

✕ Qkiør: saa sukker ei, naar Mennesket udraaber: I mangle sund Fornuft og ere ikkun Taaber.

✕ Vi har al Verden viist, at de selv Tossier er;

✕ At heel fornuftig Siel blev negtet Mennesker.

✕ Vort Skrifters Rensere kan et Exempel være, At deres Fædre ei endnu har kundet lære, —De læse tvende Ord af en udkommen Bog,

✕ For at erklære sig og klogere for Drog.

3

✕ Den første Skribent, som det menneskelige Kiøn har, er efter deres egen Tilstaaelse Montesquieu. Hør hvad han siger strax i Begyndelsen af sit ulignelige Verk (L'e- sprit des Loix) Dyrene skriver den fortreffelige Mand, følge bedre Naturen end Menneskene. At følge Naturen, er det største Kien- detegn paa Fornuft, og de sig saa kaldede Philosopher iblandt Menneskene har forlang Tiid siden udgivet Deres fequi Naturam, eller at følge naturen, som den første og fornemste

4

✕ 4

✕ Regel i deres hele Visdom. Vi Dyr følge Naturen. Altsaa visere og klogere end menneskene. Disse prale af en Mængde Opfindelser, og paastaae, at vi Dyr ikke kan opfinde. Men hvem seer ikke, at alle Deres saa kaldte Konster og Videnskaber ere Daarligheds og Galskabs Frugter, hvis visse Virkning er a forderve og skade Dem selv. Lader os grade- viis følge deres ypperlige Opfindelser, og vi see — Først opfandt de den ypperlige Konst a slaae hinanden ihjel. De kaldte det Krig, og Den, som kunde myrde de fleste med største lyk- ke og Koldsindighed blev deres Konge. Vel kan Dyrene undertiden komme i Trette. Nøden kan forlede dem dertil, faaledes flaaes S. T. to Hunde om et Been, Ræven tager Faar, naar han sulter, og Løven skaaner ingen, naar han er hungrig. Heri er Nødvendighed. Man har fortalt mig, Seneca har sagt: at det var den første og fornemmeste Regel at sørge for sig

5

✕ 5 selv: Conservatio sui omnium regularum prima. Menneskene dræbbe, myrde, røve, skiele uden Trang. Der var engang en Gesandt, som ikke vidste at smigre nok for en vis Dronning. Dette var Aarsag, at nogle

hundrede tusinde Mennesker bleve slagtede. Faaer en Fyrste Lyst til at kaldes Stor, skjønt han er kuns liden baade af Legeme og Tanker, strax maae Millioner myrdes. De have Bestillinger paa nogle tusinde Daler, og stiele endog. Vi Dyr ere derimod fornøiede med Livets nødtørftigste Opheld. Vel have Menneskene førkielet mange af os. Men det er deres og ikke vores Skyld. De have giort Fruer-Hundene ligesaa kresne, skielne, magelige og stolte, som de ere selv. Dog kan de ikke faae dem til at drikke Fornuften bort. Menneskene kan længe nok drikke. — Deres Giele lide intet derunder; thi de have ingen. Deres Legemer lide mangfoldigt. De kiere sig ikke derom. Beviis nok, at de ikke kan tænke.

6

✂ 6

✂ Øinene blive dunkle, Hovedet tungt og sløv

✂ Ansigtet ilde tilredet Hænderne rystende. Fødder- ne vaklende, og hele Legemet udueligt, mat, dorsk og kraftesløs. De erfare det selv ofte. De blive dog ved. Beviis at de ikke kan tænke; at de have ingen fornuftig Siel. — Da de nu havde lært at slaae hinanden ihjel med Træ- og Jern-Stavør, Opfandt de at angribe hinanden Med Buer og sleben Sverd. Og nu til- sidst har de (hvilken prægtig Opdagelse!) opfun- det Krudt og Kugler for i en Hast at til intet giøre hele Dele af Verden. America er derpaa et bedrøvet og høistynkelig Beviis. Vel mueligt, at de endnu kan ophitte en nye Facon at myrde paa, saaledes at een Fyrste med et kan faae hele Verden ødelagt. — Nu til flere af deres Konster. De rose sig saameget af deres Bygninger. De opreist Slotte pag Søen. Men hvorfor? Enten for at dræbe hinanden, eller og i vove for at miste Livet, at ombytte

7

✂ 7 det u nødvendige med det andet ligesaa unødvendige, og ofte høist skadelige. Saaledes gaae deres Søe- Slotte fra sidst i Norden til den yder- ste Pynt af Østen, for at hente tørre og skimlede Urter, imens deres egen Haver tilbyde dem friske og grønne, for at ombytte Jordkar med Sølv og Guld, hvilket De selv kunde forarbeide og bruge. Med Deres himmelstø- dende Bygninger, som de opføre paa der faste land, seer det ligesaa slet ud. I disse have de saaledes forkielnet sig, at de ikke kan taale den frie luft. De allerfattigste iblandt dem maa og boe paa disse Palleer. Derfor give de deres Penge ud, som vare dem nødvendige til det tørre Brød. Har de ingen Penge, kastes de ud paa Gaden med deres umyndige Børn. En jammerlig Plage, fordi de har afveeget fra Naturen, og derfor stedse maa være i Futteral. Saaledes indsluttede, er det ikke nok? De maa have Brende, Uld, Linnet, Senge, og med alt dette

8

✂ 8 sulte de endnu. De have bragt nogle af os Dyr i en Deel af disse galne Vaner. Saaledes er det bleven en virkelig Nødvendighed, at de fleste Hunde maa have Kakkelvns-Varme. Fruer-Hun- dens have og deres Senge. Menneskene klæde dem endog paa. Dog er det ikke kommen saa- vidt endnu, at de give dem Kammerdugs Man- sketter. Det kan komme endnu. Man har alt at haabe af Menneskenes Dumhed, som hver Dag bliver større og større. En Hund med Kam- merdugs Mansketter! Dette maa dog see artig Ud. Men gaaer der ikke saa mangen lumpen Hund dermed? — Hvad har nu Menneskene mere sundet op? Tænk Sprog og Veltalenhedskonsten! vigtige Indfald! — Vi Dyr tale stedse vort eget Sprog, og det tale vi uden Forandring fra Dag til Dag, fra Time til Time. Det er uden Tvivl fornuftigt. Menneskene derimod forblive ikke ved deres (venteligt) naturlige Sprog. De tale alle andres, uden

9

✂ 9

✂ deres eget. Saaledes sker det, i det mindste i Norden, som Himlen har givet alle naturlige og moralske Fordele, men kuns negtet dem en For- nuftig Selvtillid. De lade sig ikke nøie med at fordreie andre Nationers Sprog, De for- hutle ogsaa deres eget. Snart vil de være en- foldige og tydelige, og solde i Holger Danskes Stiil. Nu vil de opløfte sig, drukne Folk og Fæe i Talemaader, og tage Mynster af Cicero. Denne Stiil bliver snart for overflødig, og man vælger Tacitus. Montesquieu og Forfatteren af Belifær opføre en nye Stene, og nu skal disse følges. Saaledes kan de ikke engang blive enige om, hvorledes de skal og maa forklare deres Tanker, da vi andre Dyr stedse forklare dem paa een og den samme tydelige Maade. — De rose sig af at kunde skrive: Hvad skrive de da? enten lumpne og bittere Skamskrifter, som Forfatteren af den sig saa kaldende Kritiske Jour- nal, eller bedragende, opdigtede Elskovs Hi-

10

✂ 10

✂ historier, falske Hænder, falske Banco Seddeler, eller og smaae og tykke Bøger, hvori A. straffer og laster B. for de Feil, som han ikke selv vil forlade. Vi Dyr have ikke nødig til at skrive: vi tale, og det er nok. Man troer

os paa vore Ord, og vi har hverken Cicero s: Facitus nødig for at lære os Nyemodens Talemaader. — Hvad kan nu Menneskene mere? Vi vil igiennemløbe alle deres saa kaldte Videnskaber, og vi vil faae at see. — De paastaae at dyrke Deres og vores Skabere. Til den Ende skrive de vidtløftige Lærebøger, brænde Dem, som i de ringeste Bageteller modsige, og dette kaldede The- logie. Der er ikke mere end denne Art af Theologie; men Philosophien udbreder sig i mange Dele. De have en Fornuflære. Den trenge- de og høilig til; men endnu fik ingen Fornuft deraf. Ulykken! De have vel en Lære om de første Væsener, eller Stamme-Væsener, som kalde Ontologie, og dog kiende de sig ikke selv.

11

☒ 11 De beskrive hele Verden, kalde det Cosmologie, og kiende ikke den Plet af Jord, de selv beboe. Deres Sædelære er smuk nok. Grunden er, at de skal elske hinanden; ja endog os Dyr. — Vilde de kuns! Deres Statslære er bygt paa lutter Fordeel, og nedrig Egennytt. I Følge af noget, som de kalder Naturlære, opskiere de hinanden og os med. De betragte vore Indvolde, og blive lige kloge; thi de betragter ikke dem selv, saaledes som skee burde. De have noget, som de kalde Metaphysique. Noget jammmerligt Tøi, saa vel, som deres Siele-lære! En Østers og Musling maa endog lade haant om alle de narartige Indfald, som her forekomme. De raisoneere meget naragtig i tykke Bøger om en Siel, som de ikke har. Snart sige de: at de har Sielen fra deres Mødre, snart at den bliver tilsendt dem fra Himmelen, snart at den er materiel, og nu igjen paastaae de, at den er immateriel. Nogle sige: at den er frie, andre at den er Slave. Saaledes har en ved Navn

12

☒ 12

☒ Lametrie rigelig søgt at bevise, at Menneskene vare blotte Maskiner, ligesom Uhrværker, uden al Frie Villie. Jeg troer selv at de ingen frie Villie har; men at de drives, mekanisk, til de- res mange Daarligheder, hvilke de vel ellers skulde forlade, naar de maatte raade sig selv. De gjør ogsaa os Dyr til Maskiner, og en ved Navn Des - Cartes, har formeligen paastaaet det. De negte baade Dem selv og os Siele. Snart stolte, gjøre de sig til Alt, og os til ingen Ting. Nu igjen kommer en Raptus af Ydmyghed over Dem; de sette sig ikke alene i Sammenligning med os; men gaae endog saa vidt, at de paastaae ikke større Rang og Værdighed end det mindste Støve-Grand. Snart har de en almægtig Skaber, som har fremvinket Alt af Intet. Snart har de to evige Væsener; Ma- terialier og Bygherre, og snart igjen er Materien deres Alt, og Ingen Fornuft i hele Naturen. Hvad Under! da de selv ingen har! da

13

☒ 13 de føle ingen Tænkraft hos Dem selv, vil de negte alle Arter af Tænkraft i den hele Na- tur. Naturligt nok. De, som antage en viis Naturens Dannere og Styrere, skriver saa mange selsomme og stridige Ting om ham, at vi Dyr kan ikke bære os for den største Forundring. Nu siges der, at han skaber Menneskene, i den visse Hensigt at brænde nogle af dem, og at herliggiøre nogle andre. En Deel paastaaer, at han driver Mennesket ved Skiebnen. Andre, at han overlader al Ting til en Slumpe-Lyk- ke. Nogle afmale ham som en Tyran, andre mene, at vort hele Levnet er ham ligegyldigt, og andre igjen afmale ham partisk. A troer, at han ved Hielp af sin Bønne-Bog skal vorde herliggiort, uagtet han gjør al den Overlast, som List og Vold kan udføre. Derimod troer han, at hans Naboe B skal brænde evig, uagtet han seer, at Naboen er from, troe, dydig og en nidkier Ven af Mennesker og Dyr, allene fordi

14

☒ 14

☒ B har sin Bønne-Bog paa et andet Sprog end han selv. Naar Fuglene under Himmelen ud- tone Skaberens Ære, uden at vilde begribe ham, øve Menneskene sig i Nedrigheder, List og Ondskab, væve imidlertid meget urimeligt om ham, og myrde Himmelenes Fugle midt i de- res søde Sang, snart for blot at fordrive Tiden, snart af deres grenseløse Begierlighed til at fraadse og opsluge Alt. — Her har man nu Udsigten af deres saa faldende grundige Videnskaber. Deres skjønnne er ligesaa elendige. De skrive Bøger, sige de: for at oplyse deres enfoldige Medbrødre, og saa bruge de et Sprog, som ingen af dem forstaaer, Beviis den Almindelige Recept. Tænk saa høit oplyst en Forfatter, som Han af den Kritiske Journal, har ikke forstaaet det første Punctum deraf. Hvad skal da de andre af Pøblen sige? De har noget, som de kalde Skialdkonst. Denne bestaaer i at sette Ordene bagvendt, saa at de ofte ikke forstaae sig

15

☒ 15

☒ selv. Denne Foredragelse af Ord kalde de Gu- dernes Sprog. Gid den ikke alt for ofte var NarrernesTungemaal og visse Kiendetegn! Foruden denne bagvendte Setning af Ord har endnu nogle belesset sig med Riim, dobbelt Narrerie! De fremføre i Riim urimelige Rimeligheder og Ting, og jo mindre

Deres Brødre forstaae af disse selvgjorte rimede Talemaader, jo ypperligere og prægtigere ansees Skribenterne. Foruden disse Videnskaber, have de mangfoldige Ting, som de kalde kloge og vittige Forlystelser. Disse an- see de og som Beviis paa deres Fornuft, hvorfra de udelukke os Dyr. — Hører nu engang deres rare Forlystelser. De har Opera, som de ikke forstaae: Tragoedier, hvis ædelmodige Træk belee og foragte; Comoedier, hvis Mo- rale de ikke vil følge, eller ikke indsee. Imens de nu saaledes bievaane deres uforstaaelige Opera, deres foragtede Tragoedier, deres klygtede Comoedier, hvoraf de ingen Nytté har, fortære

16

☒ 16 de deres almægtige Metal, uden hvilket de intet kan nyde, intet forrette, sulte med Kone og Børn, og leve et jammerligt Liv. Jeg vil ikke engang tale om Følgerne af disse saa kaldede Fornøjelser, som ere ynkelige. Oven paa dem kommer noget som de kalder Soupen, hvor de blandt nogle Na- tioner bruge Skuespillinderne til Hielp. Denne Soupen, som varer een eeneste Aften, koster saa meget, som den heele Familie kunde leve af een heel Maaned. — Her fyldes. Her drikkes. Her elskes — dog uden Kierlighed. — @Hvilke Forvirringer! hvilke Omkostninger! hvilke jammerlige Følger! Skuespillene have afmalet og viist Ædelmodighed. — Dette har man ikke forstaaet. — Dunsterne af de sterke Drikke ere stegne op i Hovedet. Dem har man ulyksalig før. En forvendt Elskov har gjort Vold paa Naturen. Manden kommer hjem. Han skulde have lært Ædelmodighed og blevet bedre Ægtefælle. I Steden derfor kommer han hjem,

17

☒ 17

☒ brutal og elendig, søger Klammerie med en u- skyldig Kone, pryglér hende prægtig, og kaster Børnene fra Veg til Stok. Han vaagner om Morgenen, og seer de ynkeligste Billeder: En forpryglet Kone, lemlæstede Børn, raabende Hunger, martrende Kulde. De sulte alle fra om Morgenen indtil om Aftenen. Nu har Monsieur udhviilt sig. Fire og Tive Timer er dog nok for een Søvn. Han staaer op om Aftenen, og læser sin Morgen-Bøn. Han klæder sig paa og gaaer ud. Nu vil han ganske forandre sig. Skuespillene staaer ham endnu i Hovedet. Han har endnu noget at feie ud. Han gaaer forbie en Smauses Huus. — Magnetén trækker. — Han feier ud indtil Sielen, gaaer til Skuespillene. — Samme Optog.! — Holdt de have endnu flere vigtige Fornøjelser. Deres Spille-Borde, hvil- ket latterligt Syn! Spidsbuberie og Uskyldighed er her sammenparrede. De handle kuns for en u- skyldig Tidsfordriv. Spidsbuberne fordrive nok Tiden paa en nedrig Maade; men dog til Nytté for Viintapperne, Capun-Steegerne og de føielige Nymphér. Uskyldighed derimod for- tærer Tiden til sin egen og alles Ødeleggelse.

18

☒ 18

☒ Jeg vil nu ikke tale om de viiste og prøvede Kaardespidsér, om de liderligst og skammeligst udspyede Udtryk imod Skaberen, dem selv og deres Medbrødre. Fy! vi Dyr kan ikke tale saa- ledes. — Videre — De har Maskerade. Stedse i narrisk Futteraler og Indsvøbninger, gjør de her en nye Brug af deres Galskab. Stedse forblummede og maskeerte, forblumme og maskere de sig her paa en nye Facon! Hvad er Slutningen af denne rare Fornøjelse? De leege Blinde- Buk, forheede og forkølne sig, trave om i en ulidelig Trængsel, og forplante ulyksalige Børn under Masken. Jeg vil ikke tale om den Nattevaagen, som ødelegger deres Legemer, og gjør dem ubeqvemme til deres Forretninger paa een eller flere Dage. De forrette dog saa intet klogt, og i Nødsfald have de jo Fuldmægtiger. Men disse kan jo og gaae ma- skerte og paa Maskerade, saa seer det galt ud! — Saa har Fuldmægtigen sin Dreng

☒ igien. Han har ingen Ævne til Maskerade,

☒ og Alting gaaer got. Tilmed, hvad ere deres Forretninger? — Kan en søvniq Byefoged ikke sagte dømme sin Medbroder til Galgen eller

19

☒ 19

☒ raget, fordi han har stiaalet en halv Snees Rixdaler, omendskiønt han selv eier en halv Tønde Guld per Fas & Nefas; det er at sige ved Løn og Sportler. Kan en Officier ikke gierne befale i Søvn, at en Musquetair Sauf- gern skal have atten hundrede Slag af en Spids- Roed, fordi han havde drukket for en Skilling Dansk Brændeviin, førend han kom paa Paraden, omendskiønt han selv aldrig er æ- drue, hverken for Paraden; paa Paraden, eller efter Paraden, hverken Morgen eller Aften. Kan en Herre ikke gierne halvsovende prygle sin Tienere, og forklare ham, at han kun er en Skoebørste, skiøndt han børstede selv for fiorten Dage siden? Kan en Pro- sessor ikke meget let nedsynke en Student i det dybeste Intet; hvoraf man for otte Dage har trukket ham selv op? Til alt dette behøves jo ikke at vaage? Det er jo ikke saa vigtige Ting. Søvn, Ondskab, og Uvidenhed ere nok hertil; lad da disse naragtige Dyr maskere sig saalænge, som de lyste. De spille dog en

evig Maskerade, evig maskeerte.

20

☒ 20

☒ Bonjour Monsieur, eller god Dag, sig de: og i dette, han ønsker B en god Dag, ønsker han ham af inderste Hierte, at han maatte have den ulyksaligste Dag af Verden, at han maatte steiles og brændes. — Bon soir, eller god Nat, sagde i Aftes min Herre til en af sine beste Venner, og i det samme sparkende ham for R * *, saa at man skulde troe, at han havde brækket sin Hals i Stykker, mueligt det har været min Herres gode Ven, eller hans Creditor. Vi Dyr ere erkjendtlige. Fuglene vise Erkendtligheden ved Sang. Hundene ved Caresser og Troeskab, Heste, Øxen og s.v. ved de allerstørste Gientienester, ogden yder- ste Taalmodighed. — Menneskene ere høist utaknemlige. De belee, foragte, hade, for- negte Skaberen for alt hans Gode. Os stakkels Dyr tampe de, og slaae for vore Tienester. Dem selv indbyrdes bagtale og forraade de for deres Artigheder. — Hvorfor gier I eders Stemme, sagde A til B, til Inocentii, endelige Henrettelse? — For at blive den Karl qvit, sagde B: jeg skylder

21

☒ 21

☒ ham nogle Penge, og han har været næse- viis. — Dette maa være nok talt om Maskerne. Af mine Afgivelser kunde man ansee mig for Lærd. Et lærd Dyr. Hvilket Udtryk! Dog der er mange lærde Dyr. Hønsene i Kalle-Kut ere i det mindste stolte, myndige og stortalende. Naar et Menneske har disse Egenskaber, er han jo Lærd og meget lærd? Han kan da med et eneste Ord: Det er og ikke er, faae hele Verden til at følge sin Meening. Men til Dagen Menneskene tænke intet, følgelig have de ingen Meeninger; men kuns lutter Raptus,

☒ eller splittergale flyve Indfald. — Nu har de og til deres Fornøjelse opfundet Tale-Sel- skaber. Hvilken jammerlig Tale! De grovste Udtryk, de meest forgiftede Satirer; de ubetydeligste Bagateller! Hvem som ikke vil tage Deel heri, maa tie stille, og bliver anseet, som en Dosmer af alle de andre. Den Uskyldige qvekker derfor engang med, og baade i Betragtning af hans Fromhed

☒ og finere Klygter, saarer desdybere. Skyl-

22

☒ 22

☒ den er ikke hans. Den er Selskabets. Her svømmer i Glæde, den politiske Kandestøber. Hele Staten er et Chaars for Ham. Han ønsker kuns, at hans Viisdoms Straaler maatte faae sat det i Orden, og give det sit rette og ordentlige Liv. Han paastaaer, at Krigene skulde føres langt anderledes, og at man skulde slaaes med landfaste Steder til Søes. Det er en liden Mangel af Ind- sigt paa Geographie, som ikke forbyder ham at gjøre gode Madspande. Gid han kuns vilde blive derved! og forlade Statskonsten! Her svømmer i Glæde en adelig Petit-Maitre, som roeser sig af, hvor mange Borgere han har snydt, og hvor mange Jf. - D * han har nydt. Det sidste betyder intet; thi formedelst overdreven Sviir og slet Husholdning har han længe været uduelige, og tilmed er han ingenlunde skabt til at opsnappe I * * Domme, som desuden ere rare, og ge- meenlig tabes for eller i noget, som kaldes Confirmation. At han har snydt sine Medborgere, kan være rimeligt. Han kan for-

23

☒ 23

☒ blinde dem ved sine Ophævelser, bedrage og prygle dem til. Maaskee at han er af saa- dan en Rang, at han ikke kan heftes. Maa- skee at han ikke er værd at lade hefte. Mue- ligt han forstaaer at spille sin Rolle finere endnu? Kan han ikke indbilde (som Adelsmanden hos Moliare) et Par rige og forfængelige Borgere, at de kan blive nobilite- rede. Paa denne Regning kan han jo laane Penge; ja vel endog kræve dem som en Rettighed. En Klokker vilde nobiliteres i Norden. En Herre paatog sig at recommendere hans Sag for Fyrsten. Klokkeren be- lønnede ham maaskee forud Med et Par Tusind Dahler. Ministeren beholdt Pengene. Fyr- sten leer over denne Klokkers Stolthed, og den høittænkende Strenge-Trekkere blev decourtertt i sin Løn, til et vist Antal Fattiges Underhold. — Billighed paa Billighed! Intet nedrigt! Klokke-Trekkere maa ikke nobiliteres. Nok at de svømme i Rigdomme og Over- flødighed, saa store, at det er til Skam for det menneskelige Kiøn. Men nu vil jeg

24

☒ 24

☒ standse ved disse Klokkere. (Klokken slaauer) Vi Dyr ere ikke vandte til at pludre saa- meget, vi tale kort og

fyndigt. Tilmed hvad Dyr i Verden skulden komme til Ende, naar han vilde igiennemgaae, alle de Menneskelige Afsindigheder, og alle de Beviser, som haves paa den store Sandhed, nemlig: at de have ingen fornuftig og raisonerende Siel.